

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΣΚΛΗΡΟ

Καὶ πάλι ἔσὼν παπᾶ Σκληρὸ
Τραγουῖδι θὰ τονίσω
Τ' ἀξίζει χίλιαις δυὸ φοραῖς
Νὰ τόνε τραγουδήσω !

Αὐτὸς τὰ φαρδομάνικα
Θεριὰ ἀντιπροσωπεύει
Καὶ δείχνει μὲς ἔσὸ ῥάσο τους
Τί Σατανᾶς δουλεύει !

Πόσοι Ταρτοῦφοι ἴσάν κι' αὐτὸν
Φοροῦν τὸ πετραχῆλι
Καὶ ψέλνουν κι' ἀναδεύουνε
Σὲ προσευχὴ τ' ἀχείλι,

Μᾶχουν τὸ νοῦ τους ἔσὸ κεχρὶ
Κι' ἐκεῖ ποῦ θυμιατίζουν
Γυναίκα τοῦ πλησίον των
Ἐρωτολιβανίζουν !

Πόσοι παπάδες σάν κι' αὐτὸν
Καὶ δεσποτάδες, διάκοι

Γυρνᾶνε τὸ «Πηδάλιον»
Μὲ τὸ δικό τους δοιάκι !

Πόσοι μεγάλοι καὶ τρανοὶ
Ταρτουφοταβλαμπάδες
Τὰ κρυφοπαίζουν μ' ἀνηψιαῖς
Κουμπάραις καὶ νυφάδες,

Χωρὶς ποτέ τους νᾶχουνε
Καὶ τὴ δική σου φόρα
Νὰ κάτσουνε καὶ ἔσὸ σκαμνὶ
Γιὰ τῆς σαρκὸς τὴ μπόρα

Τί Καλομοίραις βρίσκουνε
Σκυφταῖς ἔσὸ θέλημά τους
Ἐκεῖνοι ποῦ κρατοῦν ὕψηλά
Ψηλὰ τὰ θυμιατά τους !

Ἡ ῥασοκαλογερικὴ
Ταρτουφωμένη φύτρα
Νὰ σμίγῃ πλάσθηκε παντοῦ
Τῇ μίτρα μὲ τὴ μήτρα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Θαύματα ἐγένοντο ἐκεῖ στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς ! Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδον τόσον ἀρειμανίον τὸν βασιλέα. Μέγας θαυματουργὸς αὐτὸς ὁ Κυργούσιος, ὁ δικαίως ἐπονομασθεὶς *Γραβιάς*. Τοὺς ἐνθουσίασεν ὅλους μεγάλους καὶ μικροὺς. Ἀφοῦ, φαντασθῆτε, μέσα εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του, ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὸ χέρι στὸ Δελιγιάννη καὶ συνωμίλησε μαζὶ του ψηλαφῶν καὶ παρατηρῶν τὸ καργιοφύλλι τοῦ γιου τ' Ἀνδρούτσου, φερόμενον ὑπὸ ἐπιζῶντος ἀνεψιοῦ του. Ἄν εἶχε στόμα καὶ λαλιὰ αὐτὸ τὸ καργιοφύλλι, τί θὰ τοὺς ἔλεγε !

Ὁ βασιλεὺς ἔδωκε λόγον ἐκ λέξεων ἐξήκοντα ὀκτώ, ὅστις δὲν ὁμοιάζει καθόλου πρὸς ἄλλους προγενεστέρους αὐτοῦ λόγους. Εἶπε :

Κύριοι

Ἀμάραντος εἶναι ἡ δόξα τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑθνους. Τὰ εὐγνωμονούντα τέκνα αὐτῶν χρέος ἔχουσι νὰ στήσωσιν αὐτοῖς πρόπαια ὑπομνήσκοντα τοῖς ἀπώτατοις ἐπιγόνους τὴν ἀραιοφῆ φιλοπατρίαν, τὴν ἀπαράμιλλον αὐταπάρνησιν, χάριν τοῦ ἔθνικου μεγαλείου. Τὸ ἀνεγερθὲν ὡς μνημεῖον τοῦ ἀρειμανίου καὶ διαπρεποῦς πολεμιστοῦ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου θέλει μαρτυρεῖ εἰς αἶωνα τὸν ἅπαντα τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς νέας γενεᾶς πρὸς τοὺς μεγαλουργοὺς ἄνδρας τοῦ μεγάλου Ἀγώνος. Ζήτω τὸ Ἑθνος !

Ἀγνώριστος ἦτο ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Πρῶτον ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ ἐκείνη του ἡ κλασικὴ καὶ ἀφελὴς προσφώνησις «Παιδιά» ἀντικατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ «Κύριοι», μόνον, ἐξ οὗ ἐπειράχθησαν αἱ τὸ ὠραῖον φύλον ἀντιπροσωπεύουσαι δι' ἃς ἔπρεπε, νομίζομεν, ἐξ ἀβροφροσύνης νὰ λεχθῇ τὸ «Κυρίαὶ καὶ Κύριοι». Ἐφαίνετο ἐκ τούτου τίς ὁ κοινοβουλευτικὸς ὑποβόλευς τοῦ λόγου του. Ἐλεγε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ καὶ ὠμίλει μόνον πρὸς βουλευτάς. Ἐὰν ἦτο ὁ Δηλιγιάννης εἰς τὰ πράγματα θὰ τὸν ἠκούαμεν νὰ λέγῃ : «Κύριοί μοι». Ἐνα τοῦ «Παιδιά» ἐκεῖ θὰ ἔκαμνε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν, διότι ὅλοι παιδιὰ ἦσαν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἐπειτα τί τὰς ἤθελε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἀγορεύσαντες ἐκεῖ τῆς Ἑλληνικούραις ; Ὁφείλαν ὅλοι νὰ τὰ ποῦνε ἔς τὴν γλῶσσα τοῦ γιου

τ' Ἀνδρούτσου, στὴν κλέρτικη, στὴν ἀρματολική, ἔς τὴν δημώδη, καθὼς τὰ ἔπεν ὁ Ἀχιλλεύς μας καὶ ἐμπῆκε ἔς τὴν καρδιά ὁλωνῶν καὶ ἔκαμε τόσα ματὰ νὰ κλάψουν καὶ ἔχυσεν εἰς τὰς φλέβας ὁλων τὴν ἀνατριχίλα τοῦ εἰκοτιένα. Διαγωνισμὰ ῥητορικῆς, θέμα καλλιτελείας δὲν ἔπρεπε νὰ ᾔναι τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. Ἐκεῖ καὶ ὁ Κόντος ἂν ὠμίλει ἤθελε λησμονήσῃ πρὸς ὦραν τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων καὶ θὰ τὰ ἔλεγε ζωντανά, ζωντανά, ἔς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ.

Πόσοι λεβέντηδες καὶ πόσαις λεβέντισαίς τῆς Φθιωτοφωκίδος ἐνόησαν, κύριε Σιμόπουλε, τὸν ὠραῖον σου λόγον : Καὶ ἤξιζε νὰ ἐννοήσουν ὅλοι τί ἐνοούσες λέγων ὅτι ἡ Φθιωτοφωκὶς εὐγνωμονεῖ τῷ Βασιλεῖ διότι τιμῶν καὶ γεραίρων (πῆγαινε τώρα σὺ νὰ ἐξηγήσῃς τὸ γεραίρων στοὺς γεροαγωνιστάς τοῦ 21 ποῦ σ' ἄκουαν !) τὰ ζεῖμνηστα γεγονότα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας Ἀγώνος, δείχνοντα ἐνστερνισθεῖς τὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐγκολπωθεῖς διακαῶς τοὺς πόθους τοῦ πιστοῦ λαοῦ του (τώρα μόλις). Ἐν τούτοις κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Ἄλλη μεταμόρφωσις τοῦ βασιλέως καταπληκτικὴ εἶναι ὅτι, ἐν τῷ πατριωτικῷ ἐνθουσιασμῷ του εἰς τὴν Γραβίαν ἐμοίρασε εἰς τοὺς ὀργανοπαίκτας τῶν *βαρβαροφόνων* χρυσὰ νομίσματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐθεώρησεν ὡς αἴσιον ὑπὲρ ἑαυτοῦ οἰωνόν καὶ ἔσπευσε νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ ἀπελπισθῇ ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ.

Ὁ ἐξ Ἀμφίσσης ἀνταποκριτὴς τῆς *Ἑφημερίδος* ἐπιτέλλει αὐτῇ μεταξὺ ἄλλων :

Παρέλειπα νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἀπερχόμενος εἰς Γραβίαν ἐξ Ἀμφίσσης ἠρίστησε παρὰ τὴν Μεγάλην Βρύσιν τῆς Τοπόλιας ὅπου ὁ Δήμαρχος Παρνασσίων προσεφώνησε. Τὸ ἄριστον διήρκεσε μίαν ὥραν. Ἐμαγεύθη δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς τοποθεσίας.

Ἄν ἐμαγεύθη πολὺ, ὁ κύριος Τρικούπης εἶναι πρόθυμος νὰ τῷ τὴν προμηθεύσῃ καὶ προσέχετέ τον, ὦ Παρναῖοι !

— 39 —

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 39 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ὁ Μαῦρος δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ τοὺς ἔχῃ τουφεκίσει, ἂν καὶ ἔλαβε τὰ χρήματα, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ἐρωτήσας. Ὑποπτεύω ὅτι *ἐξεμπερδεῖ* τοὺς αἰχμαλώτους του, διὰ νὰ μὴ μᾶς δώσῃ λογαριασμόν. Θὰ ἐξελεγχθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ ἂν μᾶς ἠπάτησε, θὰ τὸν διορθώσωμεν, καθὼς τοῦ ἀξίζει.

— Καὶ πῶς τὰ πᾶμε εἰς τὰ περίχωρα τῆς Προύσσης ;

— Καρμιά σπουδαία αἰχμαλωσία δὲν ἔγινε. Οἱ περιηγηταὶ ποῦ ἀναβαίνουν τὸν Ὀλύμπον συνοδεύονται ὅλοι ἀπὸ φρουρὰν τοῦ πασᾶ. Οἱ ἄνθρωποι μας ἐπίασαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δύο ξεπεσμένους Γάλλους σοφοὺς ποῦ ἔφαγαν τὸ βουρὸ διὰ φυτό καὶ ἔντομα. Οὔτε ἓνα παρὰ

δὲν εἶχαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἡ κυβέρνησίς των δὲν θὰ δίνῃ χίλια γρόσια διὰ τὰ λύτρα των. Ὁ ἀρχιληστὴς Πάργας, τοὺς ἀπέλυσε, καὶ ἡ δουλειὰς του πᾶνε τόσῳ ἄσχημα, ὥστε σκέπτεται νὰ διαλύσῃ τὴν συμμορίαν του.

— Νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι τῷ ἀπαγορεύω νὰ διώξῃ καὶ ἓνα μόνον ἐκ τῶν ἀνθρώπων του, εἶπε ζωηρῶς ὁ προεξάρχων. Ἄς πιάνῃ τὰ κορφοβούνια καὶ ἄς φυλάει καραοῦλι. Ἴσως ἐντὸς ὀλίγου θὰ τῷ στείλῃ ὁδηγία.

— Καλὰ, ἀρχηγέ, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἀλβανός.

— Λέγε, Ἰσαὰκ, ἐπανελάθεν ὁ ἐξετάζων τοὺς πράκτορας. Ἦτο καλὴ ἡ εἰσπραξις τῆς ἐβδομάδος ;

— Μετρία, εἶπε στενάζων ὁ ἔβραιος. Οἱ ξένοι γίνονται πονηρότεροι ἡμῶν. Κι' ἐπειτα αὐτοὶ οἱ σκυλότουρκοι μᾶς χαλοῦν τὴ δουλειά. Ὁ μπεζιργιὰν Ἀπτοῦλ Κερίμ πουλεῖ τὰ διαμάντια ὅσο τοῦ *κοστίζουν* . . . καὶ χθὲς μ' ἔφεραν ἓνα Γερμανὸ ποῦ ξέρεי ἀπὸ πετράδια καὶ μαργαριτάρια καλλίτερά ἀπὸ μένα.

— Καλὰ πάντοτε θὰ εὔρης τὸ μέσον νὰ τὸν ἀπατήσῃς. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις τίποτε ἰδιαιτέρον νὰ μᾶς ἀναφέρῃς ;

— Τίποτε, παρὰ μόνον ὅτι ἓνας ἦλθε χθὲς καὶ μὲ ρώτησε τί *κοστίζουν* τὰ βυζαντινὰ κειμήλια.

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό ;

— Ἐπρόσθεσεν ὅτι ἴσως θὰ ἔχῃ μετ' ὀλίγον διὰ πώλησιν πολὺ ὠραίας πέτρας δεμένους κατὰ τὸ ἰσχυρὸν σύστημα καὶ

ΠΗΦ! ΠΑΦ!

Εὗγε τῶν Ἀμφισσέων! — Τηλεγραφοῦν ἐξ Ἀμφισσῆς εἰς τὴν Ἑφημερίδα. «Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς ἡγεμονίδος Ἀλεξάνδρας, ἀπεφασίσθη ὁ σχηματισμὸς ἐπιτροπῆς ἐκ κυριῶν πρὸς ὑποδοχὴν. ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατος ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς, καθόσον πᾶσαι σχεδὸν αἱ κυραὶ τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως Ἀμφισσῆς διατελοῦσιν εἰς κατάστασιν *ἐνδιαφεροῦσαν*.»

Εὗγε τῶν Ἀμφισσέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν! Ἴδου ἀληθεῖς ἐργάτιδες καὶ ἐργάται πληθυσμοῦ! Τῷ χει, φαίνεται, ἡ γειτονιά· τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τὸ νερό του καὶ τ' ἀγέρι του τὸ ὅποιον μόνον ἐπὶ τῶν Μουσῶν δὲν ἴσχυε.

Νέο Μονακό. — Τρεῖς προκλητικαὶ Γαλλίδες, ἱερόδουλοι τῆς Ἀφροδίτης προσελήφθησαν εἰς τὴν χαρτοπαικτικὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς *Maison de jeu* ἐγκαθιδρυθείσης ἐν τῇ οἰκίᾳ Κεχαγιᾶ τοῦ Νέου Φαλήρου, ἐκεῖ ὅπου τὸ εἶχε ποτὲ στρώσει ὁ Βασιλεὺς μὴ πληρόνων νοίκι. Αἱ τρεῖς αὗται Σειρῆνες ἤρχισαν τὰ θαύματά των. Τὰ θύματα ἄς ἐτοιμάζονται. Ἡ μάχαιρα τῆς λαιμητόμου εἶναι εἰς χεῖρας πεπειραμένων δημίων.

Ἦδη λέγεται ὅτι ἠκούσθησαν ἐκεῖθεν κραυγαὶ ἀπελπίσας. Αἱ αὐτοκτονίαι δὲν θ' ἀργήσουν ν' ἀκουσθῶν. Νὰ ἰδῇτε ὅτι ἡ **Ῥοα** ἦτις οὔτε γρῦ εἶπε περὶ τῶν ἀρχαιοκαπήλων, **ὄχι** μόνον δὲν θὰ πῇ ἄλλο γρῦ κατὰ τοῦ νέου τούτου *tripot*, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ συστήσῃ εἰς τὸ δημόσιον. Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν λεπτομερέστερον δεχόμεθα πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν εἰς τὸ σαγηνευτήριον αὐτὸ τῶν μαζεττῶν, ὅπου ὁ Θεὸς τῆς τύχης καὶ τῆς λωποδυσίας Ἑρμῆς συνῆψε συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ὁ παπᾶ Σκληρὸς εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον. — Μᾶς τὸν κατεδίκασαν εἰς σαράντα ἡμέραις. Καλὰ σαράντα. Ἡ δίκη του ἔγινε, ντροπαλὰ, ντροπαλὰ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ θύραι τοῦ κακουρ-

γιοδικείου δὲ σφαλοῦν καλὰ, διότι ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν τῆς δίκης ἐν φυλλάδιον ἐπωλεῖτο ἐκθέτον μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, ὅλαις τῆς πομπαῖς τῆς.

Κατὰ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἡ παθοῦσα Καλομοῖρα Βλάχου ἐγνώρισε τὸν Παπᾶ Μαλακὸν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου τὸν ἐκάλεσε νὰ διαβάσῃ μιὰν εὐχὴ διὰ τὸ θανόν κορίτσι τῆς. Ἐκεῖ τῆς εἶπε :

— Γιατί εἶσαι ἀδύνατη ;

Αὐτὴ δὲ τοῦ εἶπε :

— Αἶ, παπᾶ μου, πότε μὲ τὸ ψωμί, πότε μὲ χωρὶς ψωμί φτωχοὶ ἄνθρωποι εἵμαστε.

— Νὰ κάμῃς τὴ δουλειὰ ἐκείνη, τῆς λέει αὐτὸς, καὶ θὰ καλοπερνᾷς.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοια τοῦ λέει ἐκείνη πῆγαινε ἔστο καλὸ καὶ μὴ μὲ κολάζης.

Ἀλλ' ὁ Παπᾶ Μαλακὸς ἐπῆγε καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα σπίτι τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Νὰ τὸ κάνῃς. Δὲν εἶναι κακὸ πρᾶμα· καὶ ὁ Μητροπολίτης ἔχει τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Θοῦ, κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου! εἶναι κατάστασις αὐτῇ ;

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΗΝ ΕΓΧΩΡΙΟΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ

Πρὸ ἔτων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐλθὼν ἐνταῦθα ὁ κ. Γεράσιμος Λευκαδίτης ἱδρύσει Πιλοπωλεῖον ὅπερ, διὰ τῆς ἀκαμάτου δραστηριότητος αὐτοῦ κατὰ μυρίων δυσχερειῶν παλάσαν ἀνήχθη σήμερον εἰς ὕψος τελειότητος τοιοῦτον ὥστε τὰ προϊόντα τῆς τέχνης αὐτοῦ ἀνθαμιλλῶνται πρὸς τὰ ἄριστα τῶν ἀρίστων ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν ἐργαστασίων ὑπερτεροῦντα κατὰ πολὺ τὰ τῶν γερμανικῶν, ἅτινα διὰ τῆς εὐθηνίας μόνον ἀντεπεξέρχονται κατὰ τῶν ἄλλων καὶ πλημυρίζουσι τὰς ἀγοράς τῆς Ἀνατολῆς, ἰδίως δὲ τὴν ἰδικήν μας.

Τοὺς πῖλους τοῦ ἐργαστασίου Λευκαδίτου κατέκρινον ἄλλοτε οἱ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς προτιμῶντες ὡς βαρεῖς. Αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ ἐλλειψὶς ἀπεμάκρυνε τοῦ πιλοποιοῦ αὐτοῦ τοὺς ἐραστὰς τῶν ἐλαφρῶν πῖλων, ὁτινίς, διὰ τὸ ἥμετερον κλίμα, βεβαίως εἶναι πολῦτιμοι. Στερεότης μετ' ἐλαφρότητος· ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει λύσει ἀπὸ πολλοῦ ὁ κ. Λευκαδίτης κατασκευάζων

ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν ἔχω διάθεσιν νὰ ταῖς ἀγοράσω, κρατῶν μυστικόν τὸ πόθεν ἠγοράσθησαν.

— Τί ἀπῆντησες ;

— Ὅτι θ' ἀποφασίσω, ἀφοῦ ἰδῶ τῆς πέτρας. Ἀναφέρω δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀρχηγόν, διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, αὐτὰ τὰ χειμῆλια θὰ ἦναι κλοπιμαῖα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι μέλος τῆς ἐταιρείας μας, ἐσκέφθην ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸν ἐπιτηρῶμεν.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἄν ἐπανέλθῃ, βάζεις τὸν ὑπάλληλόν σου καὶ τὸν παρακολουθεῖ διὰ νὰ μάθῃς ποῦ πηγαίνει.

— Ἡ σειρά σου, Κασδέκ. Ἐσυμφώνησες τὴν πώλησιν τῆς Γεωργιανῆς ποῦ ζητεῖ ὁ νέος πασσᾶς τοῦ Ρουστουκίου ;

— Ὅχι εἶπεν ὁ Κιρκάσιος, τοῦ φάνηκε πολὺ ἀκριβὴ ἡ σκλάβα, ἀλλὰ νομίζω πῶς θὰ ἐπιτύχῃ ἀπ' ἄλλου καλλίτερα.

Χθὲς, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα στὴν πλατεῖα τοῦ Τόπ-Χανέ, μ' ἐπλησίασεν ὁ Μπεσῆρ, ὁ Κισλάρ ἀγᾶς τοῦ Ρουστέμ πασσᾶ, καὶ μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ κύριός του ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀθορύβως μιᾶς τῶν γυναικῶν του καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλης.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ «ν' ἀπαλλαγῇ ;» Μήπως σοῦ ἐπρότειναν νὰ τὴν φονεύσῃς ;

— Ὅχι, ἀρχηγέ. Ἄν ὁ Ρουστέμ εἶχεν ἀφορμὰς ἐναντίον γυναικός του δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν ἀπαλλάξω αὐτῆς ἐγώ. Θὰ διέτασσε νὰ τὴν ράβουν εἰς ἓνα πέτσινο σακκὶ καὶ νὰ

τὴν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν. Νομίζω ὅτι ὁ Μπεσῆρ δὲν ὠμίλει ἐξ ὀνόματος τοῦ πασσᾶ.

— Ἀλλὰ τότε τίνος ;

— Ἐξ ὀνόματος μιᾶς *χανούμ* ζηλοτυπούσης ἄλλην. Ὁ εὐνοῦχος δὲν ἐξηγήθη κατὰ βάθος, ἀλλὰ θαρρῶ νὰ ἐμάντευσα ὅτι πρόκειται νὰ ἐνοχοποιηθῇ μία ἀντίζηλος τῆς κυρίας εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ χριστιανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζω ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἔχει ἐνίστε ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Ρουστέμ, ἐσκέφθην ὅτι θὰ εὐχαριστεῖτο μανθάνων τὸ πρᾶγμα.

— Λοιπὸν, δὲν ἀπέριψες τὰς προτάσεις τοῦ Μπεσῆρ.

— Ὅχι, ἀνέδοξα δι' αὐρίον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ θὰ περιμείνω νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ σαφέστερα. Ἄλλως τε τίποτε δὲν θὰ τελειώσω, ἂν δὲν λάβω προηγουμένας ὁδηγίας παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἐγκρίνεται. Πρὸ πάντων δεῖξε φρόνησιν· ἐνέργησε μετὰ περισκέψεως. Ὁ Ρουστέμ χαίρει τὴν σουλτανικὴν εὐνοίαν. Πρέπει ν' ἀποφύγῃμεν πᾶσαν δυσἀρέσκειάν του ἐναντίον μας.

Ὁ Κιρκάσιος ἐνευσεν ὅτι θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐντολὴν ταύτην καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του.

Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, αἱ ἐρωταποκρίσεις ἐγίνοντο τουρκιστί· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐρωτησῇ τὴν ὑπολειπομένην πρὸς ἀκράσιν συνέταιρον, ὁ τοποτηρητὴς τοῦ ἀρχηγοῦ ὠμίλησε γαλλιστί.

πίλους ἀντέχοντας ἐφ' ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον κατὰ τῆς φθοροποιῶς δυνάμεως τοῦ κοινοῦ τοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ ἰδρωτός καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, συνάμα δὲ καὶ, ὡς πῖλον, ἐλαφροῦς. Ὡς ἐκ τούτου αὐξάνει ὁσημέραι καταπληκτικῶς ἡ πολυπληθὴς αὐτοῦ πελατεία, ἥτις ἀποτελεῖται ἐξ ἀπάντων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, διότι τὸ Ἐργαστάσιον αὐτοῦ ἐργάζεται διὰ πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ἱκανοποιῶν ὅλων τὰς ἀπαιτήσεις.

Τὸ ἐργατικὸν αὐτοῦ τμήμα εἶναι θαυμασίως διωργανισμένον. Ἄλλοι ἐργάται ἐργάζονται εἰς κατασκευὴν τῶν σκληρῶν καὶ ἄλλοι τῶν μαλακῶν πῶλων. Τὰ μηχανήματα καὶ τὰ ὕλικά εἶναι τέλεια. Ἡ ἐργασία κεκανονισμένη μετ' ἀγγλικῆς ἀκριβείας ἐκτελεῖται μετ' ἐλληνικῆς γοργότητος. Τῶν ἐργατῶν αἱ μορφαὶ φαῖδραὶ ἀκτινοβολοῦσιν ἐκ τοῦ ζήλου μεθ' οὗ προσπαθοῦσι νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν προϊστάμενον αὐτῶν ὃν λατρεύουσι· πολλάκις δὲ, ἐπὶ τὸ ἐπτανησιακώτερον, ὡς ἂν ἐπιρρεάσθωσαν καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν φιλομουσικῶν αἰσθημάτων τοῦ πάτρωνός των ὑποτονθορύζουσιν ἐν ᾧσμα ἐνφυστρογγυλίζοντες ἕνα πῖλον. Εὐφραίνεται τις βλέπων αὐτοὺς ἐργαζομένους, καὶ ἀκούων τὸν κ. Λευκαδίτην ὁμιλοῦντα περὶ αὐτῶν ὡς ἂν ἦσαν παιδιὰ τοῦ καὶ ὄνειροπολοῦντα τὴν ἵδρυσιν ἀπεράντου Πιλοποιείου ἐξ οὗ ἀναρίθμητοι θά συντηροῦνται ἐργατικαὶ οἰκογένειαι ἐλληνικαί.

Τῇ εὐχόμεθα τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου τοῦ καὶ προτρέπομεν πάντα Ἕλληνα νὰ προμηθεύηται τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐκ τοῦ Πιλοποιείου τούτου, ὑποστηρίζων οὕτω τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν, ἥς ἡ πρόοδος θ' ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς τῆς ἐκμυζώσεως τοσόν ἔθνικόν πλοῦτον βδέλλας εὐρωπαϊκῆς. Ἐχομεν ἀνάγκην τῆς εὐρείας προαγωγῆς τοιοῦτου ἐλληνικοῦ πιλοποιείου, ὅπως ἀπὸ χειρῶν ἐλληνικῶν ἐξέλθωσιν οἱ ἀμέτρητοι πῖλοι, οἵτινες εἶναι προωρισμένοι ν' ἀντικαταστήσωσι μίαν ἡμέραν τὴν ἀμέτρητα φέσλα τῶν βαγλάδων ἀδελφῶν.

Ὑποστηρίξατε μίαν τοιαύτην ἐγχώριον βιομηχανίαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΕΓΓΑΡΑ

Σκότος εἰσέτι περικαλύπτει τὰ τῆς συγερᾶς δολοφονίας τοῦ ἐπιλοχίου Φεγγάρ. Ἡ ἀνάκρισις συλλαμβάνει πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον ὡς ὑποπτον καὶ ἀναγκάζεται κατόπιν ὅπως ἀπολύῃ αὐτοὺς οὐδὲν ἀνακαλύπτουσα. Λυπηρόν τοῦτο, καὶ διότι μένει ἀτιμώρητος ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος καὶ διότι ἐπιτρέπεται εἰς τινὰς κακὰς γλώ-

σας χιλίων εἰδῶν κακοδούλους σπερμολογίας. Ὁ ἐπιλοχίας Φεγγάρης Μενέλαος τοῦ βου πυροβολικοῦ συντάγματος, ἦτο, καθ' ἃς ἐλάβομεν αὐθεντικὰς πληροφορίες, εἰς τῶν πλέον διακεκριμένων ὑπαξιωματικῶν τοῦ συντάγματος, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀκριβείας ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, χαρακτήρ ἀδαμάντινος, γενναῖος τὸ φρόνημα καὶ ἀνδρεὺς τὴν ψυχὴν, καθὼς τὰ ἀπέδειξεν, ὅχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα, εἰς τὰς παρὰ τὰ σύνορα ἀψιμαχίας. Κατὰ τὴν ἐπιστρατεῖαν ἦτο, ὡς ἐπιλοχίας, εἰς τὴν τετάρτην λυομένην πυροβολαρχίαν τοῦ δευτέρου πυροβολικοῦ συντάγματος, διοικουμένην παρὰ τοῦ λοχαγοῦ κ. Λαπαθιώτου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαβόντος ἄδειαν, ἐνεκὴν τῆς σθενεείας τοῦ πατρός του, ὑπὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Ὀμηρίδου Δημοσθένους. Ἡ πυροβολαρχία αὕτη εἶχε τοποθετηθῇ κατὰ τμήματα, ἦτοι οὐλαμους, εἰς τὴν θέσιν Π α τ σ ῶ καὶ ἐν τῶν τμημάτων αὐτῆς διψέει ὁ ἐπιλοχίας Φεγγάρης ἐπιδείξας νοημοσύνην καὶ ἀνδρίαν ἀπαράμιλλον, ὧν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κατατρόπως τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ γενναία του αὕτη διαγωγὴ ἐπεσπάσατο αὐτῇ τὴν ἀγάπην τῶν προϊσταμένων του. Ὅθεν εἰς τοιοῦτον ὅπλιν τὴν καθήκον εἶχον οἱ συστρατιῶται αὐτοῦ καὶ στεφάνους νὰ καταθέσωσι καὶ λόγους νὰ ἐκφωνήσωσι. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἠθικόν τοῦ δολοφονηθέντος περὶ οὗ οὐχὶ εὐφήμως ἐξεφράσθη ὁ τύπος, μεγάλως ἡδίκησαν αὐτὸν οἱ σπεύσαντες ν' ἀποφθνήσκῃ πρὶν εἰσεῖται ἀποδείχθῃσι τὰ τῆς δολοφονίας. Ἐγράφη τι καὶ περὶ συνεντευκτηρίου ὅπου ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τοῦ Πυροβολικοῦ συνέρχονται μετὰ κακοήθων παίδων, ἀλλ' οὐδὲν τούτου ψευδέστερον, διότι τὸ πυροβολικὸν ἡμῶν ἀπαρτίζουσιν ἄνδρες διακεκριμένης ἠθικῆς. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ μάλιστα εἶναι ὅλοι ἕνας καὶ ἕνας.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

Ἐχομίσθησαν πάλιν ἀρώματα καὶ μῦρα νωπότατα, καὶ πάντα τ' ἀπαιτούμενα πρὸς καλλωπισμὸν καὶ ἐξωραϊσμὸν τοῦ προσώπου καὶ τῆς κόμης. Σάπωνες δίδοντες λευκότητα καὶ ἀδρότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τῶν χειρῶν. Λαιμοδέται, χειρόκτια, κτένια κτλ. Τὸ κουρεῖον μένει ἀνοικτὸν διαρκῶς μέχρι τῆς ὥρας τῆς νυκτός, μὲ τεχνίτας πάντους ἐτόλμους ὅπως περιποιηθῶσι τὸν πελάτην.

Τὸ κατάστημα δέχεται συνδρομητὰς μηνιαίους ἐντὸς αὐτοῦ ἡ κατ' οἶκον.

Τ ε λ ε υ τ α ῖ α ὦ ρ α. — Ἐφθασαν, ἐφθασαν καὶ τ' ἀναμενόμενα εὐ ὠ δ ῆ μ ο λ υ θ ὁ κ ὸ ν ὀ ὑ λ α.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Ραμπαγά» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

— Λέγε τώρα σὺ, Ῥοζέττα, εἶπεν ἑνόησες τί μᾶς διηγήθησαν αὐτοὶ οἱ φαῦλοι, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐννοήσουν τὴν ἀναφοράν σου. Ὡστε ἐξηγήσου εἰς τὴν γλώσσάν σου.

Τί νέα γνωρίζεις περὶ τῶν ἐν Πέρα καὶ Γαλατᾷ πελατίδων σου;

— Γνωρίζω ὅτι ὁ οἶκος Τρικούπη (*) θὰ χρεωκοπήσῃ, ἀπῆντησεν ἡ μοδίστρα. Μὴ δυναμένη νὰ λάβῃ τίποτε παρὰ τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία μὲ ὀφείλει ἐξήντα καπέλλα καὶ μίαν δωδεκάδα φορέματα, ἔστειλα εἰς τὸν ἄνδρα τὸν λογαριασμόν. Αὐτὸς ἡρνήθη νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ, ἂν καὶ τὸν ἠπειλήσῃ ὅτι θὰ κοινολογήσῃ τὸ πρᾶγμα.

— Ὡ! Ὡ! ἂν ὁ Τρικούπης δυσκολεύεται νὰ πληρώσῃ τέτοιαις μιζέραις, θὰ πῇ πὼς πνέει τὰ λοίσθια. Αὕτῃ ἡ πληροφορία ὅ,τι πῇ ἀξίζει.

— Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι ἕνας ἐφέντης εἶν' ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην τοῦ κ. Βεργονσέ, τοῦ Παρισινοῦ Τραπεζίτου, ποῦ ἦλθεν ἐδῶ διὰ τὸ δάνειον.

Πρὸς τοὺς λόγους τούτους, ὁ μέγας ἀρχηγός, ὅστις εἶχεν ἀκούσει ἀφηρημένος τὰς λοιπὰς ἀναφορὰς, ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ διβανίου καὶ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Καὶ πόθεν τὸ νομίζεις αὐτό;

— Ἡ νέα ἦλθε στὸ κατάστημά μου χθὲς ν' ἀγοράσῃ ἕνα

ψάθινο καπέλο, καὶ ὅλη τὴν ὥρα ὁ ἐφέντης ἔφερε ἀπὸ ἕω γύρους.

— Καὶ τὸν γνωρίζεις τὸν ἐφέντην;

— Ὁχι. Εἶναι ἀξιωματικός, καθὼς μοῦ φάνηκε, καὶ θαρρῶ πὼς τὰ ἔχει ψημένα μὲ τὸ κορίτσι, ἀλλὰ χαλασμένα μὲ τὸν πατέρα, γιὰ ἅμα τὸν εἶδε τὸ ἴσρηψε, ἡ δὲ κόρη του ποῦ εἶχε μπῆ μέσα μόνη της μὲ τὴν καμαριέρα της, ἔγεινε κόκκινη ὅαν τὸ κεράσι, ὅταν ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐπίασεν ἀλλάζουσιν ματιαῖς μὲ τὸν φρολῆ.

— Ἄν ξανάλλῃ αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος κατόρθωσεν νὰ μάθῃς τ' ὄνομά του.

— Καλὰ, αὐθέντα.

— Ἐχεις ἄλλο τίποτε νὰ μὲ πληροφορήσῃς;

— Ἡ Μάλαγα τοῦ ἱπποδρόμου, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν μπάσετε στὸ χαρέμι τοῦ σουλτάνου. Εἶναι τρελλή αὕτη, ἀλλ' ὁ αὐθέντης μπορεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν τρέλλα της.

— Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ κώδων ἐκρούσθη τρίς.

— Εἶναι τὸ σύνθημα τὸ σημαίνει ὅτι ἐταῖροι ἔχουν νὰ σῶν ἀνακοινώσουν σπουδαίαν εἰδήσιν, εἶπεν ὁ προσωπιδοφόρος, ὁμιλῶν τὸ λαρυγγῶδες ἰδίωμα οὗ ἐποιεῖτο χρῆσιν ὅτε ἦτο μόνος μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Διῶξέ τους αὐτοὺς, καὶ ἀπάντησε, εἶπεν ὁ ἀρχηγός ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ.

Αἱ δύο διαταγαὶ ἐξετελείσθησαν ἀμέσως.

(ἀκολουθεῖ).

(*) Παράδοξος ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος τούτου παρὰ τοῦ συγγραφέως!